

JÓZAN MIKLÓS:

„Örök székelly.”

*Századok mesgyéjén — vészben és viharban —
Áll az örök Székelly . . . Áll és hervadatlan
Tilalomfa-módra hordja koronáját:
Legendák ködéből szövö a ruháját.*

*Ott, ahol a nap kél, erdős hegyek tája
Több mint ezer éve — törzsökös hazája;
Tengerszem környékén, ott az ő sasfészke,
Virágos völgyekben csöndes menedéke.*

*Címerében a hold vetekszik a nappal,
Hét szép büszke várát csillogó arannyal
Szórja bé vidáman s fölöttük az égbolt
Tiszta-kék, sugárzó, mint amilyen rég volt.*

*Sasmadarunk szépen kiterjeszti szárnyát:
Látom átvonulni dicső multak árnyát
Napbanéző szemén s hallom, amint szálldos
Hangos vijjogással magas sziklaszálhoz . . .*

Most a Hargitára, majd a Székelyköre,
Keresztesmezőn át — fel a Cenktetőre:
Meg-megrázza magát, hull a tolla szerte,
Hahogy őseinket török-tatár verte.

Isten kezében a nyüzsgő osztováta,
Suhanó csöveit váltja, egyre váltja.
Majd, ha kedve támad, nagyokat ránt rajta,
Hogy megrendül belé az Olt s Maros partja.

Am az örök Székely — hősök ivadéka;
Nem hiába szülte csodálatos Réka, —
Bárki-fia előtt gyáván meghátráljon?
Inkább, hogy mindétig a vártán megálljon!

Meg is állott híven, utolsó csepp vérig,
Mint oroszlán, harcolt . . . Kik a hazát védik,
Látták őt dalolva csatába rohanni . . .
Lobogó zászlónkat soha föl nem adni . . .

Áll a vártán most is: eke szarva mellett;
Havasi mezőkön nyájakat legeltet.
Gonddal simogatja békés házatáját,
Szívszakadva védi drága Szentegyházát.

*Elmereng a multon, gondol a jövőre,
Keserű jelenben boldog esztendőre:
Ha majd a fényes nap lemosolyog reája,
S megjön az ő régi, hű íródeákja...*

*Megjön Orbán Balázs — Poraiból menten
Ujra támad... Ő az!... Első a seregben:
Szívét hozza Néked, vitéz Csaba népe!
Századok mesgyéjén fölragyog a képe...*

*Jobbra-balra tekint... Itt is, ott is megáll...
Szejkefürdő táján, egy bús sírhalomnál
Tilalomfa-módra hordja koronádat:
Legendák ködéből szövö a ruhádat.*
